

[Mette Madsen.]

ger vi det konservative forslag, forlader vi nordisk retsenhed på dette område.

Meta Ditzel: Det problem, vi behandler i dag, er jo faktisk et problem, der har været aktuelt i flere år, så man kan nok forstå, at der er nogle, der mener, at der nu må gøres noget effektivt ved det. Jeg mener da også, at vi må søge så vidt muligt at forebygge sådanne tragedier, som vi undertiden får kendskab til i indfødsretsudvalget, hvor vi kan høre om børn, som er blevet kidnappet af faderen, og tilbage står den ulykkelige moder, som det så kan være vanskeligt at hjælpe, fordi hendes barn ikke har dansk indfødsret.

Det forekommer urimeligt, at et barn, der har en udenlandsk fader, men er født af en dansk moder i Danmark, kun kan få dansk indfødsret, hvis moderen er ugift. Det er urimeligt, at hun skal være nødsaget til at lade være med at gifte sig med sit barns fader, hvis han er udlænding, for at sikre, at barnet får dansk indfødsret.

Da der nu indgås flere og flere blandede ægteskaber, synes det umiddelbart rigtigt at gennemføre den foreslåede lovændring, der også vil betyde ligestilling mellem mand og kvinde på det område, idet § 1, stk. 1, siger, at dansk indfødsret erhverves ved fødsel af ægtebørn, hvis fader eller moder er dansk. Der vil jeg dog være enig med hr. Evald Kristensen i, at det kan være berettiget at ændre ordet ægtebarn til barn født inden for ægteskab.

Problemerne omkring det dobbelte statsborgerskab mener jeg kan klares, hvis man lader den danske indfødsret gælde til det 18. eller måske det 21. år, som det foreslås af forslagsstillerne. Derefter kan barnet jo så, hvis det ønskes, søge om fortsat dansk indfødsret. Det er et problem, jeg mener vi kan se nærmere på i udvalget.

Da den nugældende lov om indfødsret imidlertid er skabt ved nordisk samarbejde, vil vi fra radikal side gerne skabe udeveje for tilslutning fra de andre nordiske lande, og det må jeg sige så meget mere, som to fra vort parti på Nordisk Råds møde i 1969 var med til at foreslå en sådan ændring. Der blev der netop peget på, at spørgsmålet havde fået større aktualitet, fordi arbejdskraftens større bevægelighed har ført til

flere blandede ægteskaber. Det er en uret mod de fremtidige medborgere, at man ikke giver dem statsborgerskab fra fødslen i deres hjemland, siges det i forslaget.

Hvad angår problemet dobbelt statsborgerskab, mener man, at ængstelsen for de ulemper, det medfører, er meget overdreven, og i hvert fald må man under alle omstændigheder vurdere sagen i forhold til de vanskeligheder, som den nugældende lov kan medføre.

Der henvises i øvrigt også til, at spørgsmålet har været diskuteret i den svenske rigsdag, hvor der har været stærke ønsker fremme om at ligestille mand og kvinde i indfødsretssager, og at sikre en svensk moder den samme retsbeskyttelse for sit barn, som tilkommer andre kvinder, netop når der er tale om giftermål med udlændinge. Forslagsstillerne henstiller til slut, at regeringen gennemfører sådanne ændringer i lov om indfødsret, at et barn født i ægteskab mellem en udenlandsk mand og en kvinde, der er statsborger i et nordisk land, kan få indfødsret i moderens hjemland, og det vil altså sige, at det forslag helt svarer til det lovforslag, vi har til behandling i dag.

Men hvad er der så sket i de 4 år, der er gået siden? Ja, nu har indenrigsministeren jo gjort os opmærksom på, at der er foregået noget i det udvalg, der blev nedsat inden for Nordisk Råd. Der blev afholdt 3 møder i 1969, og derefter fik man den rekommandation, som indenrigsministeren gjorde os bekendt med, og den anbefaler altså, at regeringen foranstalter en undersøgelse, som skal give større kendskab til det dobbelte statsborgerskabs betingelser.

En sådan undersøgelse kan dog efter min mening forhale sagen længere end nødvendigt, især hvis den endnu ikke er kommet i gang. Der er noget, der tyder på, at arbejdet går temmelig langsomt; derfor må det også bemærkes, at flere medlemmer, bl.a. vort radikale medlem, da omtalte rekommandation skulle vedtages, ikke kunne acceptere den form, som da blev fremlagt, men ville holde fast ved den form, som man havde vedtaget i 1969, og som altså svarer til det forslag, vi har fremme i dag.

Som sagt synes jeg, der er noget, der tyder på, at det går temmelig langsomt med proceduren. I 1970 fik man altså denne rekommandation frem, og i februar 1971